

- Sáng nay Bôn Tứ tới thưa với tôi là mồng sáu thì khởi hành, đưa gia quyến Hạ Đại nhân về kinh. Tôi nghĩ là năm hết tết đến, không thể đóng cửa hàng, nên định nhờ Ngô Nhị cứu tới trông coi cửa hiệu giùm ít ngày, nàng nghĩ thế nào?

Nguyệt nương đáp:

- Tôi chẳng nghĩ thế nào cả, chàng tính sao thì làm vậy, tôi nói ra lại mang tiếng nọ kia, người ta lại bảo là tôi lo giúp đỡ cho em tôi.

Tây Môn Khánh cho gọi Kỳ Đồng vào bảo:

- Đi mời Nhị cứu người lại đây.

Kỳ Đồng vâng lời đi ngay. Lát sau Ngô Nhị cứu tới. Tây Môn Khánh mời lên đại sảnh uống rượu nói chuyện, rồi đưa chìa khóa cho Nhị cứu, bảo hôm sau ra mở cửa tiệm tơ lụa ở đường Sư tử để bán hàng.

Về phần Ôn Tú tài, thấy Họa Đông không chịu tới thì hơi chột dạ, cả đêm không ngủ yên. Sáng hôm sau, thấy Bình An sang nói:

- Lão gia tôi nói là cần nhà để chứa hàng, xin tiên sinh cảm phiền tìm nhà khác mà ở.

Ôn tú tài nghe xong biến sắc, biết là Họa Đông đã tiết lộ mọi chuyện, vội khăn áo chỉnh tề, định sang gặp Tây Môn Khánh. Bình An thấy vậy nói:

- Gia gia tôi ra nha môn làm việc rồi.

Nói xong cáo từ.

Tối trưa, Ôn Tú tài lại khăn áo chỉnh tề sang gặp Tây Môn Khánh, nhưng mới tới cổng thì bị Cầm Đồng chặn lại. Ôn Tú tài đưa cho Cầm Đồng ít tiền, nhờ cho vào, nhưng Cầm Đồng không dám nhận, nói:

- Gia gia tôi làm việc mệt nhọc, mới ở nha môn về, đang nghỉ ngơi, tôi không dám vào bảm.

Ôn tú tài biết là không còn hy vọng gì nữa, bèn tới bàn định với Nghê tú tài, rồi đem gia quyến về nơi ở cũ. Thật là:

Tây giang dâng nước mênh mông,

Cũng không rửa sạch thẹn thùng hôm nay.

HỎI 78

THỀM CỦA LẠ

Khi Ôn Tú tài hổ thẹn dọn nhà về nơi ở cũ thì Tây Môn Khánh cho sửa sang thư phòng của Ôn Tú tài làm thêm nơi tiếp khách.

Một hôm Thượng Cử nhân tới chào Tây Môn Khánh để lên đường tới kinh dự kỳ thi hội. Tây Môn Khánh nhân đó nói:

- Hai thân thích của tôi là Kiều Đại hộ và Vân Lý Thử, người thì được chức hàm, người thì được kế tập quan chức của tổ tiên, các quan ở đây muốn có hai áng văn chúc mừng, phiền tiên sinh múa bút viết giùm, sẽ lễ hậu để tạ ơn, chẳng hay tiên sinh nghĩ sao?

Thượng Cử nhân cười:

- Lão gia nói gì tới lễ với ơn, có điều văn sinh bận rộn, hiện văn sinh có người bạn đồng song họ Nhiếp, tài học hơn văn sinh rất nhiều, để văn sinh nói với ông ta viết văn chúc mừng hầu lão gia.

Tây Môn Khánh hết lời cảm tạ. Sau vài tuần trà, Thượng Cử nhân ra về. Tiễn khách xong, Tây Môn Khánh sai lấy ít lụa và năm tiền, sai Cầm Đồng đem tới nhà Thượng Cử nhân gọi là tiền giấy bút.

Hai hôm sau thì Thượng Cử nhân nhờ người viết xong, hai áng văn chúc mừng được viết trên lụa, văn chương bóng bẩy, nét chữ như rồng bay phượng múa, Tây Môn Khánh cho treo trên tường thư phòng mà ngắm, trong lòng vui vẻ lắm.

Lát sau Bá Tước tới hỏi thăm:

- Việc vui mừng của Kiều Đại hộ và Vân Chỉ huy tính thế nào đây? Vân chúc mừng đã có chưa? Còn Ôn tiên sinh đâu, sao mấy hôm nay không thấy?

Tây Môn Khánh bảo:

- Còn nhắc tới Ôn tiên sinh làm gì nữa cho thêm phiền, thật là mặt người dạ thú.

Rồi kể hết chuyện bậy bạ của Ôn tiên sinh cho Bá Tước nghe. Bá Tước nghe xong bảo:

- Tôi biết ngay mà, Ôn tiên sinh là người ăn nói ba hoa, tính tình phóng lãng, may mà đại ca biết chứ không thì hẳn phá hoại nhà này rồi. Nhưng còn văn chúc mừng nhị vị tân quan thì nhờ ai làm bây giờ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hôm kia Thượng Cử nhân có tới chào tôi để tới kinh thi Hội, tôi có nói chuyện này thì Thượng Cử nhân nói là có người bạn họ Nhiếp rất giỏi văn chương, do đó nhờ Nhiếp tiên sinh làm giùm. Hiện hai áng văn đã làm xong, để nhị ca coi thử xem thế nào.

Nói xong dẫn Bá Tước vào thư phòng, chỉ cho xem hai bài văn viết trên lụa treo ở tường. Bá Tước vừa ngắm nhìn vừa khen tặng luôn miệng, đoạn nói:

- Như vậy thì tốt đẹp lắm rồi, đại ca nên cho người đem đến Kiều Đại hộ và Vân Chỉ huy ngay cho họ mừng.

Tây Môn Khánh nói:

- Ngày mai tốt ngày, sẽ cho đem đi.

Đang nói chuyện thì Cẩm Đồng vào thưa:

- Có con trai của Hạ lão gia tới chào từ biệt để mồng sáu này lên đường về kinh. Tôi nói là gia gia vắng nhà, nên đã gửi thiệp lại.

Nói xong đưa thiệp lên. Tây Môn Khánh cầm xem, thấy viết "văn sinh Hạ Thừa Ân cúi đầu lạy chào từ biệt". Xem xong bảo Cẩm Đồng:

- Nói với cậu Kính Tế viết thiệp rồi mua ngay lễ vật đem tới nhà Hạ lão gia.

Đoạn giữ Bá Tước ở lại thư phòng ăn cơm. Bỗng thấy Bình An tất tả chạy vào trình ba tấm thiệp rồi thưa:

- Các lão gia Ông Gia nghị, Lôi Bình bị và An Lang trung tới.

Tây Môn Khánh liếc mắt, thấy các tấm thiệp ghi "Ông Bá Nhan, Lôi Khải Nguyên và An Thâm kính bái", vội mặc áo đội mũ đeo đai chuẩn bị nghênh tiếp. Bá Tước thấy vậy nói:

- Thôi, đại ca bận rộn, để tôi về.

Tây Môn Khánh gạt đầu:

- Ngày mai mình gặp nhau vậy.

Nói xong bước ra nghênh tiếp ba vị đại quan lên đại sảnh thi lễ. Mọi người uống trà nói chuyện. An Lang trung nói:

- Hôm nay chúng tôi tới đây là để làm phiền đại nhân. Nguyên là Triệu Đại doãn ở Triết Giang vừa được thăng Đại lý Tự thừa, chúng tôi muốn nhờ đại nhân đãi tiệc giùm, tiệc định vào ngày mồng chín này, cả chủ lẫn khách cộng chừng năm bàn, đoàn hát thì văn sinh sẽ gọi tới, chẳng hay tôn ý thế nào.

Tây Môn Khánh đáp:

- Các đại nhân đã dạy thì văn sinh xin quét dọn nhà cửa để đón chờ.

An Lang trung mừng lắm, sai thư lại đưa lên ba lạng bạc, gọi là phần đóng góp của ba người. Tây Môn Khánh sai gia nhân thâu nhận. Chuyện trò một lát, ba người cáo từ. Tây Môn Khánh tiễn ra. Lúc sắp về, Lôi Bình bị hỏi Tây Môn Khánh:

- Hôm trước, nhận được thư của Tiên lão gia, nói cha con họ Tôn là người của đại nhân, nên tôi đã cho thả ra ngay, chẳng hay họ đã thưa lại chuyện đó chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Dạ đã, cảm tạ đại nhân phí tâm lo cho, ngày khác xin tới tạ.

Lôi Bình bị nói:

- Đại nhân và tôi là chỗ tương giao, sao lại nói vậy?

Nói xong cùng An, Ông hai người vái chào Tây Môn Khánh, lên kiệu mà về.

Nói về bữa tiệc trước, đáng lẽ Ngọc Lâu đứng ra lo liệu, nhưng lại để Kim Liên lo. Kim Liên nắm tiền bạc trong tay, phân phát cho gia nhân mua bán. Gia nhân mua xong, tiền

thời gian lại, nhưng Kim Liên không đếm, lại để cho Xuân Mai đi. Chẳng hiểu Xuân Mai đếm thừa thiếu thế nào mà bị một gia nhân mắng cho như tát nước vào mặt. Xuân Mai làm âm lên, và gia nhân này bị Tây Môn Khánh đánh đòn. Do đó các gia nhân trong nhà oán Kim Liên và ghét Xuân Mai lắm, thường bảo nhau rằng:

- Việc tiền bạc chỉ có Tam nương là đằng hoàng.

Nay lại nói, hôm sau, sau khi ở nha môn ra, Tây Môn Khánh bảo Hà Thiên hộ:

- Thưa vâng, hôm qua bên đó đã cho người tới nói rồi, văn sinh cũng đã cho gia nhân tới coi nhà.

Hà Thiên hộ đáp:

- Thưa vâng, qua bên đó đã cho người tới nói rồi, văn sinh cũng đã cho gia nhân tới coi nhà.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu vậy thì quan anh cùng tôi qua bên đó coi lại nhà của xem sao.

Nói xong cùng Hà Thiên hộ cưỡi ngựa tới nhà Hạ Chỉ huy. Người và đồ đạc trong nhà đã đi hết. Vài gia nhân chạy ra lạy chào. Hai người xuống ngựa tiến vào đại sảnh, sau đó Tây Môn Khánh dẫn Hà Thiên hộ đi xem xét một vòng trong ngoài khu nhà, rồi vòng ra phía trước, nơi có vườn và nhà mát, nhưng khung cảnh xác xơ. Tây Môn Khánh bảo:

- Sau này rồi quan anh cũng nên cho trồng hoa cỏ cho tươi tốt và sửa sang lại ngôi nhà mát này, như vậy là đẹp ngay.

Hà Thiên hộ nói:

- Nhất định là vậy rồi, ngoài ra văn sinh sẽ cho làm thêm ba gian nhà mát nữa. Ra giêng sẽ khởi sự, xong xuôi là phải thỉnh đại nhân tới khánh thành.

Hai người xem xét một hồi nữa rồi Tây Môn Khánh cáo từ. Hà Thiên hộ dặn dò gia nhân quét tước trong ngoài sạch sẽ, đóng các cổng ngõ, rồi trở về nha môn, viết thư cho gia đình ở kinh. Hôm sau thì Hà Thiên hộ sai dọn hành lý về nhà ở trước.

Tây Môn Khánh về tới nhà thì đã thấy Hà Cửu đem lễ vật tới tạ ơn, gồm một xấp lụa, bốn món đồ ăn và một vò rượu. Lưu

Thái giám cũng sai người đem lễ tới, gồm chục cân nến tốt, ít trầm hương, một vò rượu nhà làm và một con lợn. Gia nhân họ Lưu lạy chào mà thưa:

- Công công chúng tôi nói là có chút lễ mọn này để lão gia thưởng cho người dưới.

Tây Môn Khánh nói:

- Thật quấy rầy lão công quá.

Đoạn sai Cẩm Đồng đem rượu ra mời gia nhân họ Lưu, lại thưởng cho năm tiền và bảo đem hồi tiếp về. Gia nhân họ Lưu uống rượu, nhận tiền và tiếp rồi lạy chào ra về.

Đến lượt Hà Cửu bước lên thêm đại sảnh lạy chào mà thưa:

- Nhờ ơn trời biển của lão gia, thằng em tôi được cứu sống, ơn đó chúng tôi nguyện ghi khắc không quên, nay có chút lễ mọn để tỏ lòng tri ân, xin lão gia nhận cho.

Nói xong lại bước tới gần, xin được lạy tạ ơn, nhưng Tây Môn Khánh đã nâng dậy mà bảo:

- Lão Cửu à, lão chẳng gì cũng là người cũ của ta, chẳng nên làm vậy.

Nói xong mời ngồi. Hà Cửu đứng chấp tay thưa:

- Chúng tôi là người hèn mạt, đầu dám vô lễ như vậy, xin lão gia cho đứng thế này là tốt rồi.

Tây Môn Khánh cũng đứng, bảo gia nhân rót trà mời rồi nói:

- Lão phí tâm đem lễ lại như thế này, ta thật không bằng lòng đâu, thôi để ta xin vò rượu vậy, còn lụa và đồ ăn thì lão đem về.

Hà Cửu tạ ơn một hồi rồi lạy chào, đem lễ vật còn thừa về.

Tây Môn Khánh sai soạn lễ vật, rồi bảo Đại An đem lễ và văn chúc mừng đến cho Kiều Đại hộ và Vương Kinh đem đến cho Vân Chỉ huy.

Lát sau Đại An về thưa là được Kiều Đại hộ thưởng năm tiền. Vương Kinh về thưa là được Vân Chỉ huy cho uống trà và thưởng một xấp vải xanh, một đôi hài vải, đoạn đưa thiệp của Vân Chỉ huy lên mà nói:

- Vân Chỉ huy cảm tạ gia gia, và nói rằng ngày khác sẽ thỉnh gia gia tới dùng tiệc.

Tây Môn Khánh hài lòng lắm, quay vào phòng Nguyệt nương ăn cơm, nhân đó nói với vợ:

- Bôn Tú đi rồi, Ngô nhị cữu hiện đang trông nom việc bán hàng tại cửa tiệm ở đường Sư Tử. Hôm nay tôi cũng rảnh rang, lát nữa tôi tới đó xem sao.

Nguyệt nương bảo:

- Chàng ra tiệm, nếu cần rượu và món ăn thì sai gia nhân về lấy.

Tây Môn Khánh đáp:

- Được rồi, có gì tôi sẽ cho gia nhân về.

Nói xong ngồi xuống ăn cơm. Sau đó sai chuẩn bị ngựa, rồi mặc áo lam, đi hài phấn, đội khăn trung tĩnh, tới cửa tiệm ở đường Sư Tử. Đại An và Cẩm Đồng theo hầu.

Tới nơi, thấy Ngô Nhị cữu và Lai Chiêu đang bán hàng túi bụi, nhân buổi cuối năm, người ra vào mua bán tấp nập, hai người chẳng lúc nào ngừng tay. Tây Môn Khánh xuống ngựa, đi thẳng vào phòng trong. Ngô Nhị cữu bước vào vái chào rồi nói:

- Như thế này thì một ngày lời ít ra là ba chục lạng.

Tây Môn Khánh gọi Lai Chiêu vào bảo:

- Phải có riêng một thằng nhỏ lo việc cơm nước cho Nhị cữu tử tế, không được sơ sót.

Lai Chiêu gọi vợ vào chào Tây Môn Khánh. Vợ Lai Chiêu thưa:

- Việc cơm nước của Nhị cữu do chính tôi lo, quả là không dám lơ là sơ sót.

Tây Môn Khánh nhìn ra ngoài trời, thấy âm u, mây đen kéo về, gió lạnh nổi lên, làm như sắp có tuyết, tự nhiên muốn đến với Ái Nguyệt, bèn hỏi Cẩm Đồng:

- Mau về nhà thưa với Đại nương là cho đem rượu và đồ ăn tới cho Nhị cữu, rồi đem cái áo cừu tới cho ta.

Cẩm Đồng lên ngựa về nhà. Lát sau đem áo trở lại, hai gia nhân khác cũng đem rượu thịt tới. Tây Môn Khánh ngồi uống với em vợ vài chén rượu, rồi đứng lên bảo:

- Nhị cữu đêm nay nghỉ lại đây cho tiện, cần cái gì thì bảo chúng nó, bây giờ thì tôi về nhà.

Nói xong lên ngựa cùng hai gia nhân tới nhà Ái Nguyệt. Ra

lo ngoài thì trời bắt đầu xuống tuyết, những bông tuyết bay lả tả trên không. Tây Môn Khánh đội tuyết mà đi.

Tới nơi, Tây Môn Khánh xuống ngựa ngoài cổng. Một a hoàn chạy vào báo:

- Lão gia tới.

Nói xong chạy ra mở cổng. Trịnh bà hoảng lên, vội bước ra nghênh tiếp vào phòng khách thi lễ, đoạn nói:

- Hôm trước tiện nữ đã được trọng thưởng, lão gia còn cho quà nữa. Tiện nữ cũng khoe là được Đại nương và Tam nương thưởng khăn tay.

Tây Môn Khánh nói:

- Tôi cũng quấy rầy Nguyệt Thu nhiều lắm chứ.

Nói xong ngồi xuống ghế, gọi Đại An vào bảo:

- Đem ngựa buộc vào ở đằng sau.

Trịnh bà nói:

- Ái Nguyệt nó tưởng là lão gia tới hôm qua nên cứ ra vào chờ đợi suốt cả một ngày, đến đêm buồn phiền không ngủ được nên dậy trễ, cả ngày hôm nay nó cũng ngủ, nghe nói lão gia tới nên vội thức dậy hiện đang chải đầu. Xin thỉnh lão gia vào trong cho đỡ lạnh.

Tây Môn Khánh theo Trịnh bà vào phòng trong. Không khí ấm áp hẳn lên nhờ lò sưởi và nhờ cách bài trí ấm cúng trong phòng. Ái Hương bước ra lạy chào và mời trà. Lát sau Ái Nguyệt mới ra, trang điểm lộng lẫy, tươi cười lạy chào rồi nói:

- Hôm nọ Đại nương giữ lại lâu quá, về tới nhà thì đã canh ba.

Tây Môn Khánh cũng cười:

- Hôm đó nàng làm gì mà cùng Quế Thu tấn công Ứng nhị gia quá vậy?

Ái Nguyệt cong cớn:

- Ai bảo ông ta cứ trêu chọc chúng tôi, giữa bữa tiệc mà cứ đùa giỡn làm tổn thương người ta. Hôm đó Chúc gia đã say quá, lại bắt chúc Ứng gia trêu chọc chúng tôi nữa chứ.

Tây Môn Khánh:

- Nhắc tới Chúc gia ta mới nhớ, ta nghe nói là hôm qua

Chúc gia lại họp mặt với Vương Tam, mời Vinh Kiều tới vui chơi phải không?

Ái Nguyệt nói:

- Đâu dám gọi Vinh Kiều về nhà, mà là tới nhà Vinh Kiều ở suốt một đêm, hôm nay thì nghe đâu là đang ở nhà Tần Ngọc Chi.

Qua vài tuần trà, Ái Nguyệt nói:

- Ngoài này vẫn còn lạnh lắm, thỉnh gia gia vào phòng tôi cho ấm.

Nói xong dẫn Tây Môn Khánh vào phòng riêng, cởi áo cừu cho Tây Môn Khánh rồi chúc rượu. Uống thêm vài chung nữa, Tây Môn Khánh nói:

- Thôi, ta uống nhiều quá rồi, hồi nãy đang uống rượu ngoài tiệm, thấy trời lạnh nhớ nàng mà đến thăm. Vừa ra tới đường thì tuyết xuống.

Ái Nguyệt nói:

- Gia gia tới chẳng hẹn trước gì cả, tôi cứ tưởng hôm qua gia gia tới chứ, nào ngờ chờ cả một ngày không thấy. Hôm nay không thêm chờ nữa thì gia gia lại tới.

Tây Môn Khánh cười:

- Hôm qua có mấy vị quan tới thăm, bận quá, làm sao đến được.

Ái Nguyệt bảo:

- Tôi hỏi gia gia nhé, gia gia xem đâu có lông điều, mua cho tôi để tôi cài mũ đi.

Tây Môn Khánh nói:

- May quá vừa rồi có người cho ta ít lông điều thứ sản xuất tận Liêu Đông, các nương nương ở nhà người nào cũng có mũ lông điều, để ta bảo làm một cái tặng nàng.

Ái Hương ở ngoài bước vào nghe vậy liền nói:

- Cái gì gia gia cũng chỉ lo cho nó, còn tôi thì chẳng có gì.

Tây Môn Khánh cười:

- Nếu vậy thì hai chị em mỗi người một cái.

Hai chị em vội đứng dậy vái tạ rồi ngồi xuống. Tây Môn Khánh dặn:

- Nhưng mà đừng nói lại với Quế Thư và Ngân Thư làm gì.

Ái Hương đáp:

- Chúng tôi biết rồi, gia gia khỏi dặn. Hôm nọ chúng tôi tới hát hầu gia gia mà Quế Thư cũng biết, sau đó hỏi tôi. Tôi không giấu, nói rằng hôm đó bốn người chúng tôi được gọi, nhưng vì trong tiệc có Vương Tam nên gia gia không tiện cho gọi thư thư. Nghe tôi nói xong, Quế Thư im lặng.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nàng trả lời như vậy là tốt lắm. Cũng như Lý Minh đó, ta có cho gọi đâu, sau phải nhờ Ứng nhị gia tới nói khó với ta, ta mới cho gọi đấy chứ. Còn Quế Thư thì ta cứ mặc kệ. Mãi tới hôm sinh nhật Tam nương, Quế Thư mới đem lễ tới, rồi khóc lóc xin lỗi ta, lại nhờ các nương nương nói dùm. Ta cho lui tới nhưng không hậu đãi như trước nữa. Hôm nọ ta giữ Ngân Nhi ở lại một đêm rồi hôm sau trọng thưởng để cho Quế Thư nó mở mắt ra.

Ái Nguyệt nói:

- Chết không, tôi không được biết sinh nhật của Tam nương thành thử không tới lạy mừng được.

Tây Môn Khánh bảo:

- Không biết thì có gì đáng trách. Hôm nào ta đãi tiệc thì nàng nhớ gọi Ngân Nhi cùng đến.

Ái Nguyệt đáp:

- Gia gia dặn, tôi xin nhớ.

Nói xong bày bài ra, ba người đánh bài giải trí trong khi đó a hoàn bày rượu thịt. Tiệc bày xong, hai chị em ngồi hai bên lá lờ chúc rượu cho Tây Môn Khánh. Rồi sau đó hai chị em thay phiên nhau kể chúc rượu người đàn hát, thanh sắc nồng nàn khiến Tây Môn Khánh cảm thấy ngất ngây. Bỗng Tây Môn Khánh chú ý tới bức tranh mỹ nhân treo gần giường Ái Nguyệt, trên đó có đề mấy câu:

Ngọc tuyết tinh thân như Trọng Diễm,

Quỳnh Lâm tài mạo vượt Văn Quân.

Bên dưới đề mấy chữ "Tam Tuyên Chủ nhân túy bút", Tây Môn Khánh đọc xong cau mày hỏi:

- Tam Tuyên là hiệu của Vương Tam phải không?

Ái Nguyệt thất sắc, vội nói chữa:

- Thưa không, mấy câu thơ này là do Vương Tam làm từ lâu lắm rồi, bây giờ Vương Tam không lấy hiệu là Tam Tuyên nữa, mà lấy hiệu là Tiểu Hiên. Vương Tam nói cho mọi người biết rằng, hiệu của gia gia là Tứ Tuyên, nên hấn không dám lấy hiệu là Tam Tuyên nữa, sợ xúc phạm tới gia gia, do đó mới đổi là Tiểu Hiên.

Nói xong đứng dậy lấy bút xóa mấy chữ "Tam Tuyên túy bút" đi. Tây Môn Khánh hài lòng lắm, cười bảo:

- Vậy mà ta chưa biết chuyện hấn đổi hiệu đấy.

Ái Nguyệt nói:

- Thì tôi cũng nghe người ta nói lại nên mới biết đấy chứ. Nghe nói phụ thân hấn hiệu là Dật Hiên, nên hấn đổi hiệu là Tiểu Hiên.

Nói vài câu nữa thì Ái Hương kiếm cơ ra ngoài để một mình Ái Nguyệt tiếp Tây Môn Khánh, hai người kê vai áp má uống rượu trò chuyện. Tây Môn Khánh nói:

- Hôm trước Lâm thái thái bày tiệc mời ta tới rồi gọi Vương Tam vào, bảo lạy ta, nhận ta làm nghĩa phụ. Vương Tam lạy xong. Lâm thái thái còn khấn khoản nhờ ta dạy dỗ Vương Tam nữa.

Ái Nguyệt vỗ tay cười:

- Như vậy là gia gia đã chiếm được Lâm thái thái rồi phải không? Toàn là công lao của tôi cả đấy nhé, tôi nói có sai đâu. Rồi nay mai vợ Vương Tam cũng thuộc về gia gia cho mà coi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Để hôm nào ta cũng phải có lễ tạ Lâm thái thái mới được. Rồi ra giêng sẽ mời Lâm thái thái và vợ Vương Tam tới nhà ta xem đèn thưởng tiết Nguyên tiêu, để xem vợ Vương Tam có chịu đi hay không.

Ái Nguyệt nói:

- Chịu chứ sao không, gia gia chưa thấy đó thôi, vợ Vương Tam quả là trang sắc nước hương trời, muôn phần kiêu diễm yếu điệu, năm nay mới mười chín tuổi mà sống trong nhà như

một bà góa, bởi vì Vương Tam có bao giờ ở nhà đâu. Gia gia chịu khó bỏ công phu thì thế nào cũng chiếm được.

Uống rượu chuyện trò một lúc nữa. Tây Môn Khánh gọi Đại An vào hỏi:

- Đã có đèn và dù chưa?

Đại An thưa:

- Cầm Đồng đã về nhà lấy rồi.

Tây Môn Khánh đứng dậy cáo từ. Ái Nguyệt nũng nịu nắm tay dẫn ra ngoài. Tây Môn Khánh lên ngựa. Cầm Đồng cầm đèn, Đại An che dù, Ái Nguyệt dặn:

- Lúc nào gia gia nhớ tôi thì cứ đến nhé.

Tây Môn Khánh đáp:

- Biết rồi, khỏi dặn.

Nói xong, chủ tớ ra về. Tối nhà, gặp Nguyệt nương, Tây Môn Khánh nói dối là uống rượu với Ngô Nhị cứu tại tiệm, bây giờ mới về. Đêm đó Tây Môn Khánh nghỉ lại với Nguyệt nương.

Hôm sau là ngày mồng tám, Tây Môn Khánh nghe nói là Hà Thiên hộ đã đem hành lý về nhà mới, liền sai gia nhân đem bốn quả đựng thực phẩm và trà lại tặng.

Lát sau thì Bá Tước đội tuyết mò đến. Tây Môn Khánh thấy trời gió ớn lạnh quá, bèn giữ Bá Tước ở lại ăn cháo uống rượu. Hai người trò chuyện bên lò sưởi, Tây Môn Khánh bảo:

- Lễ mừng Kiều thân gia và Vân Chỉ huy hôm qua tôi đã cho đem đi rồi, tôi lại lo luôn cho phần của nhị ca, như vậy nhị ca khỏi phải lo gì nữa, cứ đợi ngày được mời đi dự tiệc mà thôi.

Bá Tước hết lời cảm tạ rồi hỏi:

- Hôm qua An đại nhân tới đây có chuyện gì vậy? Hai vị quan cùng đi là ai thế?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hai người cùng đi với An đại nhân thì một người là quan Bình bị họ Lô, một người là quan Tham nghị họ Uông, đều là người Triết Giang. Ba người tới đây là để nhờ tôi bày tiệc khoản đãi vị Tri phủ họ Triệu ở Hàng Châu vừa được thăng chức Đại lý Tự thừa và đổi về kinh. An đại nhân nhờ vả chẳng lẽ tôi không nhận lời, nhưng họ đưa tiền làm tiệc mà chỉ có ba lạng bạc.

Bá Tước nói:

- Mấy ông quan văn mà chẳng lẽ lại nghèo thế hay sao? Ba lạng thì sao đủ, đại ca chắc là phải bù thêm nhiều lắm.

Tây Môn Khánh nói:

- Lôi Bình bị lại là vị quan đã thả cha vợ và em vợ Hoàng Tứ lúc trước, hôm qua ông ta cũng nhắc tới chuyện đó, bảo là không ghép tội gì cả.

Bá Tước nói:

- Chỗ quen biết giúp đỡ như vậy thì đại ca cũng nên bày tiệc giúp lại họ.

Nói chuyện một lúc thì Bá Tước gọi gia nhân của mình:

- Ứng Bảo, người bảo người đó tới lạy chào lão gia đây đi.

Tây Môn Khánh ngạc nhiên:

- Người nào vậy?

Bá Tước đáp:

- À, thằng nhỏ này trước kia cũng là con nhà tử tế, nhưng cha mẹ mất sớm, từ nhỏ ở trong nhà Vương Hoàng thân làm việc lật vật, nó cũng đã có vợ nhưng vừa có chuyện bất hòa với đám gia nhân họ Vương nên đã xin ra. Hiện nó thất nghiệp, chẳng có công ăn việc làm gì cả, nó lại là bạn của thằng Ứng Bảo bên tôi, nên mới nhờ Ứng Bảo tìm cho việc làm. Ứng Bảo thưa với tôi là để xin cho bạn nó vào hầu hạ đại ca bên này, nhưng tôi có nói là chẳng hiểu đại ca có dùng hay không.

Đoạn quay ra hỏi Ứng Bảo:

- Bạn mày nó tên gì nhỉ?

Ứng Bảo đáp:

- Nó là Lai Hữu.

Nói xong ra gọi Lai Hữu vào. Lai Hữu lạy chào Tây Môn Khánh rồi lui ra một bên chấp tay đứng chờ đợi. Bá Tước chỉ Lai Hữu nói:

- Đại ca thấy người ngợm nó cũng được đấy chứ.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Người bao nhiêu tuổi?

Lai Hữu đáp:

- Thưa, tôi hai mươi.

Tây Môn Khánh lại hỏi:

- Mày có vợ nhưng đã có con chưa?

Lai Hữu đáp:

- Chúng tôi chỉ có hai vợ chồng.

Ứng Bảo đứng bên nói vào:

- Chẳng giấu gì lão gia, vợ nó mới mười chín tuổi, người có nhan sắc mà vá may nấu nướng cái gì cũng giỏi.

Tây Môn Khánh nhìn Lai Hữu một hồi, thấy có vẻ chất phác thật thà bèn hỏi:

- Nhị gia đây đã thương người mà nói với ta thì người nên hết lòng hầu hạ ta. Thôi, để chờ ngày tốt, ta làm giấy rỗi vợ chồng người dọn tới đây mà ở.

Lai Hữu vội sụp lạy bốn lạy. Tây Môn Khánh bảo Cẩm Đồng:

- Người dẫn Lai Hữu vào trong cho nó lạy chào Đại nương và các nương nương.

Sau khi Lai Hữu vào lạy chào, Nguyệt nương cho vợ chồng Lai Hữu ngụ tại căn nhà của vợ chồng Lai Vương trước.

Ngoài này, Bá Tước ngồi một lúc nữa rồi cáo từ.

Lai Hữu làm giấy đầu thân, có Ứng Bảo đứng ra bảo lãnh rồi giao giấy cho Tây Môn Khánh. Tây Môn Khánh đổi tên Lai Hữu thành Lai Tước.

Lại nói về đám gia nhân được Tây Môn Khánh tin dùng như Đại An, Bình An, Họa Đồng, Cẩm Đồng thường được vợ Bôn Tứ mời tới nhà uống trà uống rượu, lâu dần thành quen. Những khi Bôn Tứ ở ngoài tiệm về, thấy vậy cũng chẳng nói gì. Thời gian Bôn Tứ đi vắng, nhiều hôm đám gia nhân này tới nhà Bôn Tứ uống rượu đến đêm. Trong khi chén chú chén anh, chuyện gì cũng được đem ra nói, kể cả những chuyện kín trong nhà, do đó chuyện nhà Tây Môn Khánh lọt ra ngoài rất nhiều.

Hôm sau là ngày mồng chín. Tây Môn Khánh bận rộn bày tiệc để cho An Lang trung, Lôi Bình bị và Uông Tham nghị khoản đãi Triệu Tri phủ.

Cũng hôm đó, ngay từ sáng sớm, vợ chồng Lai Tước đã dọn đồ đạc tới. Vợ Lai Tước vào thượng phòng lạy chào Nguyệt nương và các tiểu nương. Vợ Lai Tước mặc chiếc áo tía, chiếc

quần vải xanh, vóc người thon nhỏ, khuôn mặt đẹp, da trắng, chân tay xinh nhỏ. Nguyệt nương hỏi chuyện may vá bếp núc thì thấy biết nhiều, bèn đổi tên là Huệ Nguyên, để cùng Huệ Tú, Huệ Tường lo việc nấu nướng.

Mấy hôm sau thì Dương cô nương qua đời, An Đồng từ ngoại thành hốt hải vào báo tang. Tây Môn Khánh sai đem năm lạng bạc và rất nhiều lễ vật thực phẩm tới diếu tang. Nguyệt nương và các tiểu nương, trừ Tuyết Nga ở nhà coi nhà, đều tới giúp việc ma chay. Cẩm Đồng, Kỳ Đồng, Lai Tước, Lai An đi theo.

Tây Môn Khánh sang cửa tiệm tơ lụa ở trước nhà, chọn mấy cái mũ lông điếu, sai Đại An đem tới cho chị em Ái Nguyệt, lại gói mười lạng bạc để Ái Nguyệt ăn tết.

Đại An được Ái Nguyệt giữ lại uống rượu và tặng ba tiền.

Đại An về thưa với chủ:

- Nguyệt đi nói là đa tạ gia gia, rồi cho tôi ăn uống và tặng ba tiền.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ừ thì giữ lấy mà tiêu.

Chợt nhớ ra điều gì, bèn hỏi:

- Mà này, Bôn Tứ không có nhà, mà đến nhà Bôn Tứ làm gì vậy? Hồi sáng tao thấy mày ở đó ra mà.

Đại An vội thưa:

- Từ ngày con gái lớn Bôn Tứ lấy chồng thì trong nhà không có ai làm đỡ công việc, nên vợ Bôn Tứ thường nhờ anh em chúng tôi làm giúp chuyện này chuyện kia, hoặc mua bán giùm thứ này thứ kia.

Tây Môn Khánh gật đầu:

- Nếu vậy thì vợ Bôn Tứ nhờ vả gì, các người nhớ giúp cho tử tế.

Đoạn thấp giọng bảo:

- Này, mà thử tới nói là gia gia muốn tới thăm xem vợ Bôn Tứ nói sao. Nếu chịu thì mà bảo đưa cái khăn tay, mang về cho ta tin.

Đại An gật đầu đáp nhỏ:

- Thưa tôi hiểu rồi.

Nói xong đi ngay.

Tây Môn Khánh về nhà, Vương Kinh đã ra tiệm kim hoàn, lấy mấy cây trâm và ít nữ trang về đưa cho chủ. Tây Môn Khánh để bốn cây trâm bạc lại, còn bao nhiêu thì bỏ vào tay áo, rồi xuống phòng Bình Nhi, cho Như Ý một đôi trâm và ít nữ trang. Nghênh Xuân cũng được một đôi trâm bạc. Hai người lạy tạ. Như Ý bảo Nghênh Xuân đem cơm lên, Tây Môn Khánh ăn xong, trở lên thư phòng.

Lát sau Đại An về, nghe nói chủ ở thư phòng, bèn bước vào, nhưng thấy có Vương Kinh nên cứ im lặng, không nói gì. Tây Môn Khánh biết ý, sai Vương Kinh vào nhà sau lo pha trà, Đại An vội bước tới ghé tai chủ nói nhỏ:

- Tôi đem lời gia gia dặn, nói với vợ Bôn Tứ thì vợ Bôn Tứ cười rồi hẹn là tối nay thỉnh gia gia tới, lại đưa cho tôi cái khăn tay này đây.

Nói xong đưa chiếc khăn tay nhỏ bằng gấm thêu, xông mùi thơm ngát. Tây Môn Khánh mừng lắm, bỏ ngay vào trong tay áo, thì vừa lúc Vương Kinh đem trà lên. Tây Môn Khánh uống trà rồi sang căn nhà đối diện coi thợ sửa sang lại phòng ốc. Lát sau gia nhân tới thưa:

- Hoa Đại cứu tới.

Tây Môn Khánh bảo:

- Mời sang bên này.

Nói xong vào thư phòng đợi. Hoa Tử Do bước vào vái chào, cảm tạ về bữa tiệc hôm nọ. Họa Đồng đem trà ra, hai người uống trà nói chuyện, Hoa Tử Do nói:

- Ở ngoại thành có người khách buôn cần bán gấp năm trăm bao gạo thứ thượng đẳng, tôi nghĩ là dưỡng nên mua thì được giá hời.

Tây Môn Khánh bảo:

- Hiện đường sông đang bị nghẽn, gạo đắt lắm, mấy hôm nữa đi lại thông thương, giá gạo sẽ sụt, mua bây giờ để chịu lỗ hay sao? Vả lại trong nhà hiện cũng không dư tiền.

Đoạn quay lại bảo Đại An:

- Dọn bàn ra, rồi về nhà lấy rượu thịt sang đây cho đại cữu dùng.

Lại bảo Cẩm Đồng:

- Người nhờ Ứng nhị gia tới đây hầu rượu đại cữu.

Lát sau, Bá Tước đến. Ba người uống rượu trò chuyện. Lại có đồ đệ của Ngô Đạo quan đem lễ vật và sớ cúng đến. Tây Môn Khánh cũng mời ngồi uống rượu, rồi đưa tiền để chuẩn bị cho lễ trăm ngày của Bình Nhi.

Tối chiếu thì Hoa Đại cữu và đồ đệ Ngô Đạo quan cáo từ. Tây Môn Khánh sai gia nhân ra tiệm, bảo Cam Quản lý đóng cửa tiệm, về uống rượu nói chuyện.

Tối gần tối thì Nguyệt nương và các tiểu nương về tới nhà.

Lai An tới báo. Bá Tước hỏi:

- Các tẩu tẩu hôm nay đi đâu vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Dương cô nương mất rồi, các nương nương tôi tôi đó lo ma chay, tôi cũng đã gửi lễ tới diếu rồi.

Bá Tước lại hỏi:

- Chẳng hay lão nhân gia thọ bao nhiêu tuổi?

Tây Môn Khánh đáp:

- Cũng bảy năm bảy sáu gì đó, nhưng con trai con gái cũng không có, chỉ nhờ mấy người cháu. Mấy năm nay tôi cũng giúp đỡ nhiều lắm.

Bá Tước bảo:

- Thế là lão nhân gia có phúc lắm đấy chứ. Gia gia giúp đỡ như vậy cũng là làm được điều ân đức.

Qua vài tuần rượu nữa. Bá Tước và Cam Quản lý cáo từ. Tây Môn Khánh đứng dậy dặn gia nhân Vương Hiến đóng cổng rồi về nhà, nhưng nhân lúc vắng người, liền vòng ra sau, vào phòng Bôn Tứ.

Vợ Bôn Tứ trang điểm sẵn, ngồi đợi từ lâu, thấy một bóng đèn từ trong tối bước ra thì biết ngay là Tây Môn Khánh, vội mở cửa. Tây Môn Khánh bước vào, vợ Bôn Tứ đóng cửa lại rồi nói:

- Thỉnh gia gia vào trong này ngồi cho đỡ lạnh.

Nói xong dẫn Tây Môn Khánh vào gian buồng nhỏ bên

trong, nơi đây đèn nền sáng trưng, xếp dọn ngăn nắp. Vợ Bôn Tứ đem trà ra, hai tay nâng mời rồi nói nhỏ:

- Chỉ sợ Hàn tẩu ở ngay sát vách biết thôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Không biết được đâu.

Nói xong đưa cho vợ Bôn Tứ một đôi trăm bạc và một gói bạc vụn chừng năm sáu lạng. Vợ Bôn Tứ mừng quýnh, rồi rít cảm ơn. Tây Môn Khánh bảo:

- Để mua nữ trang đến tết mà đeo.

Nói xong thổi bớt nến trên bàn rồi kéo vợ Bôn Tứ xuống chiếc giường cạnh đó...

Vợ Bôn Tứ đã không còn trẻ trung gì, nhan sắc cũng chỉ trung bình, không có điểm nào hơn người, vậy mà không hiểu sao Tây Môn Khánh lại thích, có lẽ chỉ là ý thích trong giây lát mà thôi.

Sau cuộc mây mưa vụng trộm và ngắn ngủi, vợ Bôn Tứ đưa Tây Môn Khánh ra. Đại An đã chờ sẵn bên ngoài, đưa chủ vào nhà. Chủ tớ cho là không ai hay biết.

Sau đó, Tây Môn Khánh còn đi lại với vợ Bôn Tứ mấy lần nữa.

Thật là:

Đã chẳng ai hay biết

Chuyện gì lại không làm.

Ngờ đâu chuyện kín không lọt khỏi con mắt của Hàn tẩu ở ngay phòng sát vách. Hàn tẩu nói cho Xuân Mai, Xuân Mai kể lại cho Kim Liên. Kim Liên không nói gì.

Ít hôm sau, vào ngày rằm tháng chạp, do lời mời của Kiều Đại hộ, Tây Môn Khánh, Ngô Đại cữu và Bá Tước đều tới uống rượu nghe hát. Tiệc đến canh hai mới vãn.

Hôm sau, Kiều Đại hộ lại sai gia nhân đem lễ tới cảm ơn...

Nay nói về Thôi Bản, sau khi mua hai ngàn lạng hàng hóa ở Hồ Châu gồm vải lụa tơ sợi, thượng tuần tháng chạp chở thuyền hàng về. Tối bến Lâm Thanh, Thôi Bản sai Vinh Hải coi thuyền hàng còn mình thì lên bộ để lo thuế má, rồi trở về nhà Tây Môn Khánh.

Cầm Đồng thấy Thôi Bản thì reo lên:

- Thôi đại ca đã về, thỉnh đại ca lên ngồi ở đại sảnh, gia gia hiện đang ở nhà đối diện, để tôi đi mời về.

Nói xong đi ngay. Tối nơi, chẳng thấy chủ đâu, Cầm Đồng bèn hỏi Bình An, Bình An đáp:

- Có lẽ gia gia ở hậu phòng chẳng.

Cầm Đồng bèn vào hỏi Nguyệt nương, Nguyệt nương bảo:

- Ở đây, thằng khốn này, gia gia mày đi đâu chứ có ở đây đâu.

Cầm Đồng đi hỏi khắp lượt các phòng các bà chủ, lại vào cả thư phòng trong hoa viên, cũng chẳng thấy đâu. Cầm Đồng tìm mãi không thấy, đứng ngay giữa sân mà nói lớn:

- Lạ quá nhỉ, gia gia ở nhà chứ có đi đâu, mà ban ngày ban mặt tìm khắp nơi trong nhà cũng không thấy. Thôi đại ca chờ hàng về rồi, đang ngồi chờ gia gia kia kia...

Đại An đứng gần đó, nghe vậy cũng chẳng nói gì.

Bỗng thấy Tây Môn Khánh từ phía sau tới, mấy gia nhân giật cả mình. Thì ra Tây Môn Khánh đang ở trong phòng vợ Bôn Tứ, nghe nói là Thôi Bản về nên vội bước ra. Đại An đưa chủ vào đại sảnh.

Tây Môn Khánh vào trong rồi, Bình An chỉ tay vào mặt Cầm Đồng mà bảo:

- Ai bảo mày lo cho Thôi đại ca quá như vậy? Đây, nhanh nhẩu đoảng có bữa ăn đòn đó em ạ.

Tây Môn Khánh bước lên đại sảnh, Thôi Bản sụp xuống lạy chào, giao sổ sách rồi nói:

- Hàng đã về tới bến, chỉ còn chờ đóng thuế là bốc lên xe. Ngày mồng một tháng chạp vừa rồi thì tôi lên đường về, tới Dương Châu thì chia tay với mấy người kia, họ đi Hàng Châu, còn tôi thì tới nhà Miêu Thanh nghỉ lại hai ngày. Miêu Thanh lúc nào cũng nhớ ơn gia gia, nên đã bỏ ra mười lạng bạc, mua một thiếu nữ người Dương Châu, mới mười sáu tuổi, tên là Sở Vân, thôi thì da trắng như tuyết, mặt đẹp như ngọc, mắt phượng mày ngài, môi son má phấn, đôi chân nhỏ đúng ba tấc, rõ là trang sắc nước hương trời, có cái vẻ cá lặn nhận sa, hoa nhường nguyệt thẹn, lại giỏi đàn ca, thuộc tới hơn ba ngàn

khúc hát lớn nhỏ. Hiện Miêu Thanh còn giữ tại nhà để chuẩn bị hành lý quần áo, sang xuân, khi có thuyền của Lai Bảo và Hàn Quản lý ghé đó, sẽ đưa nàng Sở Vân về để gia gia tiêu sâu giải muộn.

Tây Môn Khánh nghe xong mừng lắm, bảo:

- Dưới thuyền người không có vài vóc lụa là hay sao, mà ta ở đây không có nữ trang quần áo hay sao, mà phải phiền Miêu Thanh như vậy, sao không đưa ngay theo thuyền người về đây có được không. Ta thật giận không cho phép dâng vản để bay ngay tới Dương Châu chiêm ngưỡng dung nhan người ngọc.

Nói xong sai gia nhân dọn rượu thịt ra, tự tay rót rượu mời Thôi Bản. Sau đó lấy ra năm mươi lạng bạc, viết một phong thư cho Tiên Chủ sự, nhờ lo giùm việc thuế má.

Thôi Bản ăn uống no nê, nhận thư và bạc rồi cáo từ về bên Kiều Đại hộ thưa chuyện buôn bán.

Bên ngoài, Cầm Đồng hiểu chuyện, lo sợ lắm, yên trí rằng phen này không thoát khỏi cực hình đòn vọt. Bình An thấy mãi Tây Môn Khánh không cho gọi Cầm Đồng thì dí ngón tay vào trán Cầm Đồng mà bảo:

- Phúc bảy mươi đời nhà mày đấy em ạ, không hiểu sao hôm nay gia gia có chuyện gì vui mừng mà quên hẳn tội mày, chứ không thì cứ gọi là ốm đòn.

Cầm Đồng nghe vậy mừng lắm cười bảo:

- Thật chỉ có anh là rõ tính tình gia gia mà thôi.

Thôi Bản cho xe chở hàng lên chất tại cửa tiệm ở đường Sư Tử xong thì cũng tới hạ tuần tháng chạp. Tây Môn Khánh bận rộn lo gửi lễ vật chúc tết các quan và thân bằng quyến thuộc.

Bỗng có gia nhân của Kinh Đô giám đem thiệp tới, trong thiệp viết:

- Tống Ngự sử đã gửi bản tâu trình về kinh lâu rồi, chắc đã có nói về vụ thăng thưởng cuối năm, phiên đại nhân cho người tới Sát viện hỏi Tống công giùm cho.

Tây Môn Khánh sai ngay mấy viên Tiết cấp tới phủ Giám sát Ngự sử hỏi thăm tin tức, thì quả nhiên đã có văn thư gửi

lên kinh rồi, mấy viên Tiết cấp sao lại văn thư đó đem về trình Tây Môn Khánh. Văn thư viết như sau:

- Sơn Đông Tuần án Giám sát Ngự sử, có nhiệm vụ tiến cử hoặc đàn hặc các quan văn võ địa phương để khuyến khích người đức độ hiền tài, trừng phạt kẻ bất tài tham nhũng, hầu biểu dương thánh đức cho địa phương yên ổn, dân gian an lạc. Do đó hàng lưu tâm đến tất cả các quan lại địa phương rồi cứ theo sự thật mà tâu trần không dám mảy may giấu giếm. Thấy rằng, Sơn Đông Tả Bố chính Trần Tứ Châm là người tiết tháo trung trinh, thanh liêm cương trực, được dân tình ca tụng. Đề học Phó sứ Trần Chính Vị học hạnh kiêm toàn, một lòng lo nhiệm vụ. Binh bị Phó sự Lô Khải Nguyên được quân dân cảm phục ân uy. Tế Nam Tri phủ Trương Thúc Dạ có tài kinh tế giúp cho dân no ấm. Đông Bình Tri phủ Hồ Sư Văn thanh liêm cẩn thận, biết thương dân. Mấy người này cần được nâng đỡ thăng thưởng. Lại được biết, Tả Tham nghị Phùng Đình Hộ gian tham lộng quyền, Đông Xương Tri phủ Từ Tùng ăn hối lộ, thao túng công đường. Hai người này nên bãi chức. Lại được biết Tả quân viện Kiểm sự Thủ bị Chu Tú tài ba lão luyện đức độ được quân dân mến phục, giặc cướp xa gần khiếp vía. Tế Châu Binh mã Đô giám Kinh Trung tuổi trẻ tài cao, xuất thân Võ Cử, xứng tài làm tướng, chỉ huy cực nghiêm minh. Hai người này xứng đáng được thăng chức. Thanh Hà huyện Thiên hộ Ngô Khải tài giỏi đức độ, lo việc binh rất trung kiên, nay lo việc kho đụn khiến quân lính được no đủ, khiến tinh thần quân lính lên cao, rất đáng được thăng thưởng...

Sau đó là mấy câu văn ca tụng thánh triều và bày tỏ lòng vô tư công bằng của Tổng Ngự sử.

Tây Môn Khánh xem xong vui lắm, cầm bản sao văn thư vào bảo vợ:

- Tổng Ngự sử đã tâu trình, xin thăng thưởng cho đại ca của nàng đây này. Cả Chu Thủ bị và Kinh Đô giám cũng được đề nghị nữa. Bây giờ phải cho mời Đại cữu tới để báo tin mới được.

Nguyệt nương đáp.

- Chẳng bảo chúng nó đi mời đi, tôi lo dọn rượu thịt để anh em An uống. Tôi nghĩ là trong vụ thăng thưởng này, thế nào cũng phải tốn kém.

Tây Môn Khánh bảo:

- Không sao, có gì thì tôi cho mượn chứ lo gì.

Nói xong trở ra đại sảnh. lát sau Ngô Đại cữu tới, Tây Môn Khánh mời ngồi rồi đưa bản sao văn thư tâu trình của Tổng Ngự sử. Ngô Đại cữu xem xong mừng lắm, đứng dậy vái tạ:

- Thật là nhờ dưỡng hết lòng lo cho, ơn này tôi xin ghi khắc.

Tây Môn Khánh bảo:

- Chỗ anh em trong nhà, sao Đại cữu lại nói vậy. Tiệc tùng mừng thăng chức có tôi lo liệu cho, Đại cữu không phải lo gì cả.

Ngô Đại cữu lại vái tạ, rồi vào thăm Nguyệt nương. lát sau Ngô Đại cữu ăn uống vui vẻ với em gái và em rể.

Tây Môn Khánh lại sai Đại An đem thiệp tới báo tin mừng cho Chu Thủ bị và Kinh Đô giám.